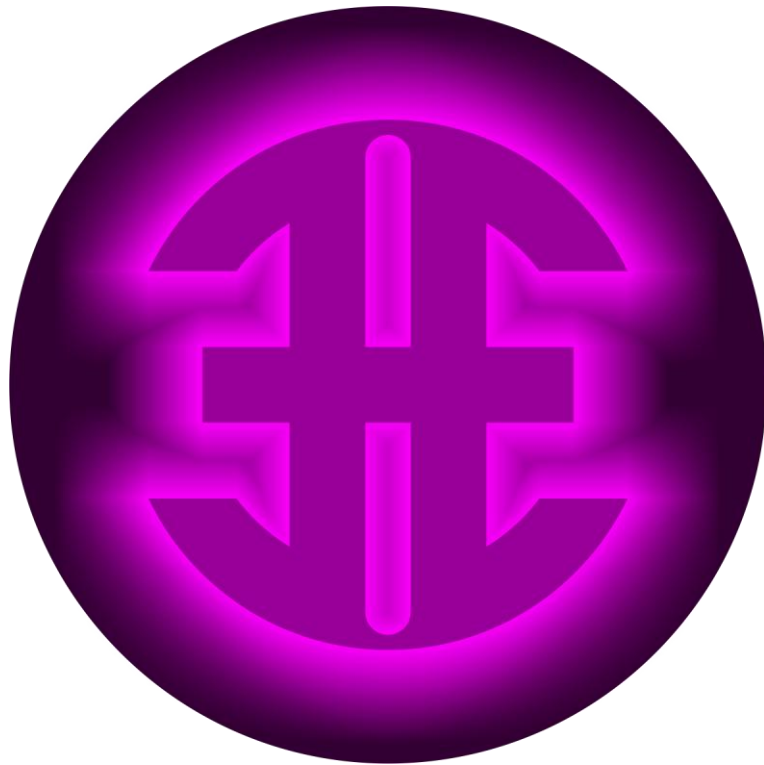

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Ερωτική

ερωτάρια

ΒΟΛΟΣ 2018

Ερωτήνη

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal line at the end.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη

Ερωτίνη

ερωτάρια

ΒΟΛΟΣ 2018

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου με την εγκληματική συνέργεια του δικηγόρου του (Π.Κ. άρθρο 233, απιστία δικηγόρων), αποτάχθηκε *παράνομα* το 2003, όταν διαπίστωσε πως ο διοικητής του, προστάτευε την παράνομη λειτουργία νυχτερινού κέντρου διασκέδασης στον Βόλο, του οποίου ιδιοκτήτης (άτυπος εννοείται για ευνόητους λόγους), ήταν άλλος αξιωματικός της Α.Δ. Μαγνησίας. Δραστηριότητες που έχαιραν όμως της πλήρους ανοχής, τόσο της Αστυνομίας και του Δήμου Βόλου, όσο και της εισαγγελέως που ανέλαβε να συγκαλύψει και να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση! ...

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα κι από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρερμηνεύει την ανάβαση και την αντιλαμβάνεται άστοχα και αφελώς, ως κίνηση απόπειρας αυτοκτονίας. Ενημερώθηκαν τ' αδέρφια του κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, να υπογράψουν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, υπέγραψαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έψαχνε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στο Βόλο, κάνει ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές και εισαγγελικές υπηρεσίες, χωρίς καν να υφίστανται δηλαδή οποιεσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες, απλά και μόνο με την υπογραφή και την ... αμέριστη συγκατάθεση των αδελφών του ..., συλλαμβάνεται και εγκλείεται *παράνομα*, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολουθούν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούν εγκληματικά και παράνομα και καταφέρνει μόνος του, μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχωρεί για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό, όπου και μετακομίζει στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπιστώνει πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν ήδη προαποφασισμένη! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και

προσωπική και φυσικά, ούτε λόγος για Τέχνη ή έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε εξορία από το Λουτρό την 30^η Μαρτίου 2018

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του Τέλης Μπλάντας από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μνήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν και ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, ο σχεδιασμός των οποίων, έγινε πάνω σε προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δυο-λόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτάρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτίνη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο:

<http://olympiakopantechnon.gr/category/e-books-am/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός Θεόδωρος Αθερίδης, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018) «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), δημοσιευμένες στο [ΟΠΚανάλι ΕΥ – eu.e](http://www.opkanali.gr) του **YouTube**.

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις 22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://olympiakopantechnon.gr/a-theory/>),
- στις 19 Ιουλίου 2007 η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Ολυμπιακοί Αγώνες Τέχνης) (<http://olympiakopantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις 18 Απριλίου 2015, που υποστηρίζει την μετεξέλιξη της δικτατορίας των ηλιθίων (δημοκρατίας), σε **πολιτοκρατία**. Μία κοινωνία δύο τάξεων, την κατώτερη των ιδιωτών και την ανώτερη των πολιτών, με διακριτά δικαιώματα και υποχρεώσεις, στις οποίες όμως θα εντάσσονται οι ενήλικες, αυτοβούλως (http://olympiakopantechnon.gr/g-basic_principles/).

Περιεχόμενα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ	3
ΑΦΙΕΡΩΣΗ	6
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	7
2018	8
Ιούνιος	8
(Σκιάθος)	8
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ	8
ΒΙΑ.....	9
ΘΕΛΩ.....	9
ΑΓΓΙΓΜΑ	10
ΧΑΜΟΓΕΛΑΣ	11
... βγες και λιγάκι απ' το μυαλό μου ν' ανασάνω ...	11
ΜΕ ΣΚΛΑΒΩΣΕΣ.....	12
... για όλους ανατέλλει ο Ήλιος,	12
... διαφεντεύεις όλη μέρα το μυαλό μου,.....	12
... ψυχή μου, πόσον έρωτα να σε χορτάσω ακόμα!!!;; ...	13
... τι κι αν μου κλέβεις το κορμί, η καρδιά μου την ανήκει ...	13
ΜΕ ΠΟΝΑΣ	13
... δεν ευτύχισα να σ' αγκαλιάσω εδώ,	13
... το τελευταίο που 'θελα να δω από το πλοίο,.....	13
ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ	14
(Βόλος)	15
ΜΕΤΕΩΡΟΣ	15
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ	16
ΤΙ ΘΕΣ;	18
ΚΥΜΑΤΑ	24
ΜΟΡΦΕΑ.....	25
Ιούλιος	25
ΛΥΤΑ.....	25
ΤΑΜΑΤΑ	26
ΘΑ ΣΕ ΚΛΕΨΩ.....	27

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Αφιερωμένο στην

Βασούλα

της Σκιάθου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από την πρώτη κιόλας μέρα στη Σκιάθο, ψάχνοντας να βρω την ομορφότερη της γειτονιάς, οι ματιές μας διασταυρώθηκαν κι επικοινωνήσαμε αμέσως (η γοητεία της φύσης)! Τα μάτια μου της είπαν πως μ' αρέσει, πως μ' αρέσει πάρα πολύ κι εκείνης, μου απάντησαν πως με κατάλαβε, μα και πως παρότι δεν της άρεσα, την κολάκευε το ενδιαφέρον μου.

Και σαν καθαρόαιμο θηλυκό, το βράδυ την ώρα που κυριολεκτικά την έτρωγα με τα μάτια μου, πήγε επιδεικτικά στο αγόρι της που ακόμη δεν γνώριζα πως είχε και του 'τριψε τρυφερά τους ώμους του. Μου υπέδειξε δηλαδή μ' αυτή την ασυνείδητη, τη φυσική ενστικτώδη κίνηση, τον αντίπαλό μου! Αυτόν από τον οποίο εάν πραγματικά την ήθελα, θα έπρεπε μαχητικά πια να την διεκδικήσω!

Μια κίνηση τόσο φυσιολογική, που ούτε καν την κατάλαβε η ίδια! Μία απ' αυτές τις ελάχιστες και γνήσιες αρχέγονες αντιδράσεις, που κουβαλάμε ακόμα σαν είδος από την εποχή των σπηλαίων! Μια τόσο θηλυκή και πρωτόγονη κίνηση, που μ' έκανε κυριολεκτικά να την λατρέψω! Κι αυτή μικρή, άσοφη κι απαίδευτη σε τέτοια απόκρυφα μονοπάτια εμπειριών και γνώσης, ούτε καν υποψιάστηκε τη βαθιά θηλυκότητα που εξέπεμπε με την κίνησή της αυτή, να μου δείξει δηλαδή ασυναίσθητα και γρήγορα γρήγορα το αγόρι της, τον ερωτικό μου αντίπαλο.

Ερωτίνη! Ναι Ερωτίνη, έτσι τη βάφτισα εγώ. Μια γλυκιά, μια παθιασμένη Ερωτίνη! Πόση θηλυκότητα, πόσος αρχέγονος αισθησιασμός, πόσος εκρηκτικός ερωτισμός σε μια τόσο απλή, ασυναίσθητη κίνηση! Κυριολεκτικά μια γήινη ποίηση! Ένα λυρικό έπος της πηγαίας φυσικότητας! Κι ήταν τόσο όμορφη, μα τόσο όμορφη πανάθεμά την, που οι 12 μέρες στο νησί, υπήρξαν αρκετές για να μην την ξεχάσω ποτέ στη ζωή που μου απόμεινε! Το χαμόγελό της έσταζε μέλι κι όταν, ω κι όταν έρχονταν εκείνη η μαγική στιγμή αργά το βράδυ, που έλυνε επιτέλους τα ελαφρώς σπαστά μαλλιά της και χύνονταν στους ώμους, πόσο ήθελα να την αρπάξω στην αγκαλιά μου και να ... μη μπορέσει να μας ξεκολλήσει ποτέ, ούτε θεός, ούτε διάολος!

Μα το πιο εντυπωσιακό απ' όλα ήταν, πως εκείνη τη στιγμή ήμουνα ήδη ερωτευμένος με τη Δαιμόνα μου κι η Ερωτίνη, όχι μόνο δεν έκοψε κάτι από τα συναισθήματα που ένοιωθα για τη Δαιμόνα, αλλά το αντίθετο, τα διπλασίασε προσθέτοντας και τα δικά της! Πλημμύρισε και κάλυψε απ' άκρη σ' άκρη, το ερωτικό κενό της σάρκας, του θηριώδους ερωτισμού, του πρωτόγονου πόθου που η Δαιμόνα δεν έπρεπε ακόμα να καλύψει! Ερωτευμένος για πρώτη φορά στη ζωή μου, με δυο υπέροχα και καθαρόαιμα θηλυκά. Με δυο πραγματικές γυναίκες. Μα και χωρίς η μία να στερείται κάτι από τα συναισθήματά μου για την άλλη! Εκπληκτική εμπειρία, ευλογημένες στιγμές! Πόσες γυναίκες τάχα, πόσοι έχουνε, πόσοι είχανε πάνω στη Γη την τύχη τους, να τους ερωτευθούνε τόσο!; ... Και πόσοι είχαν την τύχη μου, ν' ... αγαπηθούνε τόσο!; ...

Εκείνος που ερωτεύεται ποθεί, εκείνος π' αγαπάει άγει (κι ας μην το ξέρει) ... Όταν ερωτεύεσαι το ξέρεις, όταν αγαπάς όμως, όταν γίνεσαι είδωλο και πνευματικός οδηγός, διαμορφωτής της ψυχής και του χαρακτήρα κάποιου, δεν το ξέρεις πάντα! ...

... Η **Δαιμόνα** της καρδιάς κι η **Ερωτίνη** του πόθου! ...
... οι μούσες μου, οι έρωτές μου οι στερνοί ...
... τ' Αποσπερίτη! ...

... ΣΑΣ ΕΡΩ ...

2018

Ιούνιος

(Σκιάθος)

Τετάρτη, 6 Ιουνίου 2018 / 8:15 πμ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ριγώ,
στα μάτια σου ακροβατώ τη λευτεριά μου,
στη χούφτα σου γυρεύω τη γαλήνη,
σαράντα μέτρα συρματοσχοινο
κι η ομορφιά, σε κάθε βήμα με ζαλίζει.

Μετεωρίζομαι
κι όπου πατάς, θα ήθελα κι εγώ να περπατήσω,
από μακριά να σε κοιτώ, να σε ποθώ
και σαν βασίλισσα στου κόσμου το μελίσσι,

να σε ζυγώνω,
σιωπηλά, κρυφά, κουρσάρος να ζυγίζω,
να γεύομαι στου χρόνου την καμπύλη,
το μέλι των χειλιών σου, του κορμιού
κι όλη τη γλύκα της καρδιάς σου

να τρυγώ ...

ΒΙΑ

... πως διαπερνάς τις σάρκες μου αλήθεια,
πως αντρειεύουνε στις φλέβες μου οι καημοί,
γίνονται κύματα απροσπέλαστα οι πόθοι
και στα κατάρτια περισσεύει το σκοινί.

Σαλπάρω στ' ανοιχτά κι αρπάζω το τιμόνι,
στο στήθος σου βυθίζω την πυξίδα οδηγό,
πάνω στα σύννεφα μια ηλιαχτίδα σβήνει
και στην προβλήτα το κορμί σου αποζητώ.

Περνά ο γλάρος και χαμόγελο μου στέλνει,
έχει η σάρκα σου τη γεύση της αλμύρας
τη μυρουδιά κάποιου ανθισμένου γιασεμιού,
που στρίβει βίαια τη γλώσσα της πυξίδας.

Στην καταβόθρα να χωθώ δίχως φαρμάκι,
να λειώσω καθετί που φαίνεται σκληρό,
στο βλέμμα, στην καρδιά σου και στη χούφτα,
με βία να σε σκίσω στης θεάς μου το ιερό ...

3:52 μμ

ΘΕΛΩ

... θέλω απ' τη σάρκα σου χυμούς
να πω να ξεδιψάσω
και στ' ουρανού το ξέφωτο,
μαζί σου να πλαγιάσω.

Θέλω τα χέρια σου σφιχτά
γύρω από το λαιμό μου
και να ουρλιάζεις ρυθμικά,
σε κάθε βρυχηθμό μου.

Θέλω του στήθους σου η φωτιά
τη γλώσσα μου να κάψει
και των ποδιών σου η φωλιά,
με πορφυρό να βάψει.

Θέλω η ζωή που μου 'μεινε
να τρέξει στην κοιλιά σου
και μέσα στ' αναφιλητά,
να λιώσω την καρδιά σου ...

ΑΓΓΙΓΜΑ

... ένα τυχαίο άγγιγμα σαν μοίρα αν θες,
δυο δάχτυλα και πόσα αμέτρητα
δεν είπαμε κάτω από το πιάτο,
καταραμένη ομορφιά γιατί;

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»!; ...

Σε κάθε βλέμμα σου ξεχνώ τη λογική,
πάνω στο δέρμα σου απλώνω τη γαλήνη,
σμίγουνε ξάφνου φυλακές και ηδονή,
σε ένα κράμα μιας αιθέριας αρμονίας.

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»!; ...

Κι όταν τραβάς το λαστιχάκι απ' τα μαλλιά
και χύνονται αυτά πάνω στους ώμους,
χίλιοι δαιμόνοι με καρφώνουν με σφυριά,
να μη σ' αρπάξω και στο στόμα σου χωθώ.

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»!; ...

Ωχού καταραμένη ομορφιά και τύραννέ μου,
γιατί δε σβήνεις με τα χρόνια που περνούν,
δε βλέπεις πως κατάντησα ρημάδι
και ρίχνεις κι άλλο λάδι στη φωτιά;

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»!; ...

Συγγώρα με, δεν πρέπει να σε ξαναδώ,
θαρρώ πως η καρδιά μου έχει λυγίσει,
νομίζω πως σε έχω ερωτευθεί
και πως μαζί σου θ' απολαύσω ότι μου λείπει!

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»!; ...

Γιατί να πούμε τόσα κάτω από το πιάτο,
γιατί να είναι τόσο όμορφη η ζωή,
γιατί στο άγγιγμά σου πέθανα απόψε
και την εικόνα της μικρής μου απάτησα ξανά!; ...

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»!; ...

Πως θέλω να σου πω πως σ' αγαπάω,
πως θέλω να σε σφίξω δυνατά,
να σβήσω ότι απόμεινε αντρικό μου
και στη φωτιά σου να καούνε τα δεσμά! ...

«Τι όμορφη που είσαι πανάθεμά σε»; ...

Κυριακή, 10 Ιουνίου 2018 / 5:44 πμ

ΧΑΜΟΓΕΛΛΑΣ

... χαμογελάς κι αγιόκλημα
ανθίζουνε τα χείλια,
λάμπει στα μάτια σου η ζωή
και των καημών τα κρίνα.

Κρυφοκοιτάς με και ριγώ
λυγούν τα γόνατά μου
και στης ψυχής μου την κορφή,
ηγούν τα κύμβάλιά μου.

Στις Πλάκες καρτερώ να 'ρθεις
να κατεβείς τις σκάλες
και στο παγκάκι να γενείς,
της αγκαλιάς μου οι στάλες.

Να ξεδιψάσω απ' τους χυμούς
που στάζει το κορμί σου
και να τελειώσω ήσυχος,
μέσ' την αναπνοή σου ...

1:31 μμ

... βγες και λιγάκι απ' το μυαλό μου ν' ανασάνω ...

ΜΕ ΣΚΛΑΒΩΣΕΣ

... λεηλάτησες το κάθε κύτταρό μου,
στέγνωσες τη λάσπη της ζωής μου και πάτησα,
τώρα μπορώ να σηκωθώ ακόμα και στις μύτες.

Να, έκοψα κιόλας γιασεμί από μιαν αυλή για σένα
κι εκεί που έψαχνα τον τρόπο να σ' το δώσω,
με λύτρωσες λες κι ένοιωσες τις σκέψεις μου,
φτάνοντας από πίσω μου με κείνο το χαμόγελο,
που δε μπορώ ν' αντισταθώ, που το λατρεύω.

Μία φορά μονάχα, έστω μία,
ν' αγγίξω πόντο πόντο το κορμί σου,
να νοιώσω κάθε ρίγος του σαν ρεύμα,
γλυκιά ανάμνηση ως το τέλος τη ζωής μου.

Άτιμε θεέ δεν θα σε βρω κάποια στιγμή, θα το πληρώσεις,
τούτη τη σάρκα τη φτωχή που μου 'χεις δώσει
κι από την άλλη μιαν αχόρταγη ψυχή,
δυο πράγματα αλλόκοτα στην ίδια κόψη.

Τη βλέπεις πόσο όμορφη, πόσο γλυκιά κι υπέροχη,
το πρόσωπό της, το κορμί σαν κόρη αρχαία,
άγαλμα λες που διάβηκε το χρόνο αιώνες
κι εγώ μπροστά της άθλιος, δεν της ταιριάζω.

Κι όμως τη θέλω όσο καμιά δεν θέλησα ως τώρα,
θέλω να μάθω την καρδιά και την ψυχή της,
να φυλακίσω το κορμί της στο κορμί μου,
μια μέρα μοναχά απ' τη ζωή της θέλω ...

κι ας ξέρω πως ποτέ δεν θα μου φτάσει ...

6:16 πμ

**... για όλους ανατέλλει ο Ήλιος,
για μένα συ 'σαι η Ανατολή ...**

9:22 πμ

**... διαφεντεύεις όλη μέρα το μυαλό μου,
άσε με μόνο όταν ξαπλώνω να κοιμάμαι ...**

10:21 πμ

... ψυχή μου, πόσον έρωτα να σε χορτάσω ακόμα!!!;;; ...

Τρίτη, 12 Ιουνίου 2018 / 7:41 πμ

... τι κι αν μου κλέβεις το κορμί, η καρδιά μου την ανήκει ...

Τετάρτη, 13 Ιουνίου 2018 / 1:36 πμ

ΜΕ ΠΟΝΑΣ

... με πονάς, χωρίς να θέλεις και να ξέρεις μ' αγαπάς,
νοιώθεις κατάβαθα πως σέρνομαι στα πόδια σου, γελάς,
μα κολακεύεσαι, νοιώθεις ολόκληρη γυναίκα και ριγάς,
βράζει το αίμα σου στις φλέβες ηδονή, με λαχταράς.

Θα 'θελες να 'μωνα εκείνος π' αγκαλιάζεις,
θα 'θελα να 'μωνα η αγκάλη που κουρνιάζεις,
στο ρέμα κύματα τσακίζονται στα βράχια
κι εμείς ξαπλώνουμε σε χωριστά κρεβάτια.

Πέραν τη θάλασσα μια μέρα δίχως τύψεις
και στο κρεβάτι μου θα πεις το γάργαρο της βρύσης,
σ' ερωτικό ξεφάντωμα θα σμίξουν οι αισθήσεις
κι όλη η πλάση θα βουλιάξει απ' τις εκρήξεις.

Πονάω, το βλέπεις και πονάς κι εσύ μαζί μου,
μα μας χωρίζουν μίλια οι κανόνες των ανθρώπων,
μη λύνεις τα μαλλιά σου μη, σε ικετεύω,
γίνεσαι πιο όμορφη ακόμα ... σε λατρεύω!!! ...

6:41 πμ

**... δεν ευτύχισα να σ' αγκαλιάσω εδώ,
μα θα 'σαι πάντα μου η αγκαλιά όπου κι αν πάω ...**

7:04 μμ

**... το τελευταίο που 'θελα να δω από το πλοίο,
το χαμόγελό σου τυλιγμένο στα λυτά σου τα μαλλιά ...**

7:48 - 8:21 μμ

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

... δυο αγάπες ακροκέραμα
στολίζουν την ψυχή μου,
η μια μικρή και τρυφερή
κι η άλλη η ηδονή μου.

Στη μια φυτεύω σύνορα
στην άλλη τα γκρεμίζω
κι όλο τον κόσμο γύρω μου,
με θησαυρούς γεμίζω.

Δυο αγάπες, δυο ν ομορφονιές
τα μάτια του εαυτού μου,
μ' αυτά κοιτώ, μ' αυτ' αγαπώ,
μ' αυτά πλάθω το νου μου.

Τη μια μικρή και τρυφερή
τη μεγαλώνω ακόμα
κι όταν θα γίνει δεκαοχτώ
θα σμίξουμε στο στρώμα.

Η άλλη καμίνι ηδονής
τις σάρκες μου ατσαλώνει,
στρώνει για στρώμα κόλαση
και τ' άστρα για σεντόνι.

Δυο αγάπες, δυο ν ομορφονιές,
δυο γλάροι στ' άγριο κύμα,
φτιάξαν τη μαύρη μου ζωή,
στίχους σ' αυτό το ποί'μα ...

(Βόλος)

Παρασκευή, 15 Ιουνίου 2018 / 9:35 - 10:42 πμ

ΜΕΤΕΩΡΟΣ

... ανάμεσα στο χώμα και στον ουρανό, αετός,
ζυγιάζω τα φτερά, μι' αγκάλη ορθάνοιχτη στα δυο,
μετέωρος λες, μα γέφυρα του πάνω και του κάτω.

Του πάνω, ουρανός μι-**K**-ρή, μια φυσαλίδα ο στόχος,
Ήλιος κατακαλόκαιρου καυτή η σοφία και το κάλλος,
μία θεά στα σπάργανα, βυζαίνει απ' τ' άστρα τη ζωή.

Του κάτω, χώμα εκείνη, **B**-άση η μάνα Γη, ο οργασμός,
τόκος και γέννα, θάνατος ο αδελφοποιτός και οδηγός,
μέσ' απ' το πέρασμα του νου κι ο έρωτας παντού.

Μετέωρος κι η γλύκα απέραντη ανάμεσα στις δυο,
αγάπες της αστροφεγγιάς, του οίστρου και της μέθης ...

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

... ήρθε η ώρα κι έκλεισαν τα μάτια μου για πάντα,
πίσω απ' την πόρτα κρεμασμένος χρόνια στο καρφί,
λευκός μανδύας από μάρμαρο, Παρθένο της Πεντέλης,
κείνος που στην Ιθάκη ύφαινε, μ' υπομονή η Πηνελόπη.

Πλύθηκα σβέλτα, ντύθηκα σήμερα τον κατάσπρο μανδύα,
ήθελα να προλάβω την απαλή Αυγή προτού χαράξει,
να μ' αντικρύσει όμορφο και δυνατό στο σταυροδρόμι,
στο πιο αλλόκοτο ταξίδι που 'χα απ' όλα σχεδιάσει.

Βγήκ' απ' την πόρτα και την άφησα ξοπίσω μου ανοιχτή,
περπάτησα όλες τις πλάκες του μονοπατιού στον κήπο
κι έφτασα μπρος στο πι' όμορφο, στο πιο τραχύ κι αφύ,
δίπλα στην καγκελόπορτα μια τριανταφυλλιά βασιλική.

Ρίζα της είχε ηδονή, κορμό της την αγάπη και φυλλωσιά,
όνειρα σκόρπια και πλατιά, της κόλασης στολίδια αγκάθια,
μονάχα ροδοπέταλα κόκκινα της φωτιάς ολάνθιστα κι υγρά,
στάζανε νέκταρ μ' ευωδιές του Παραδείσου στα ριζά της.

Βασιλική μου κόλαση, δώδεκα μέρες μόλις φυτεμένη εκεί
κι είχε θεριέψει κι είχε σκεπάσει το πλακόστρωτο στην πόρτα,
το άρωμα της σάρκας της αερικό, παιδί ποδοπατούσε καθετί,
μαρμάρωνε ότι άγγιζε, το μάγευε και του ρουφούσε τη ζωή.

Κι είχε χωθεί στα σπλάχνα μου, στράγγιζε το σώμα και το νου
κι ολημερίς μου ρούφαγε κάθε στιγμή, κάθε μου σκέψη αυτή,
δεν είχα πι' άλλη επιλογή απ' το να την αρπάξω και γυμνή,
στου Παραδείσου το κρεβάτι το γερό, δική μου να τη κάνω.

Να μαλακώσω με τα χάρδια την ασάδα, την τραχιά ομορφιά της,
να περιπλανηθώ στο ξέπλεκο, το δάσος των μαλλιών της μαγικό,
να ξεδιψάσω αχόρταγα, στο ξέχειλο το νέκταρ των χειλιών της,
ν' ανθίσουνε τα στήθη της και διάπλατη η πόρτα των ποδιών της.

Μα δεν τον ήθελε αυτόν τον βέβηλο οργασμό, την ηδονή ο θεός
κι ο Πέτρος έσκουζε μ' οργή στην πύλη από βραδύς «όχι εδώ»,
αγγέλοι σκόρπισαν στο διάβα μ' απειλές μη φτάσω σήμερα εκεί
και τον αδελφοποιτό μου κάλεσαν, γρήγορα για να με συνετίσει.

Τίποτα δεν θα άλλαζε την απόφασή μου αυτή, τίποτα, τίποτα,
αυτή η βασιλική τριανταφυλλιά θα γίνονταν για πάντοτε δική μου,
είτε το ήθελε ο θεός, είτε όχι, εγώ μονάχα ορίζω το εγώ μου,
εγώ είμαι αυτός, που θα διαλέξω ποια θα κάνω μου ερωμένη.

Κι έτσι ντυμένος με τον κατάσπρο μανδύα, κόβω τα ρόδα της,

τα πιο κόκκινα, τα πιο ξανααμμένα με τη φλόγα της ζωής,
τα πιο κολασμένα που μοσχοβολούν ιδρώτα, αίμα κι ηδονή,
που ο Πέτρος έρμος δεν αντέχει απ' τη ντροπή του να τα δει.

Μία αγκαλιά λουλούδια της κι ο δρόμος προς τον Παράδεισο,
αγκομαχάει στο διάβα μου κι ουρλιάζουν οι αγγέλοι «μη, μη,
μη όχι εδώ, για το θεό, μη μπει ο έρωτας ποτέ από την πύλη,
μην τύχει και βλαστήσει, ανθίσει πάλι η μηλιά η ξεραμένη».

Κι όσο ζυγώνω οι άγγελοι σκορπώνε ολούθε στη θωριά μου,
στο άρωμά της πέφτει αναίσθητος ο Πέτρος και η ρομφαία,
σβήνει σαν σπύρτο στον αέρα, μετά από αιώνες της η εξουσία,
ουρλιάζει ο θεός «μη μπαίνεις», μα το κρεβάτι καρτερεί ζεστό.

Κι όταν οι μεντεσέδες λιώνουνε και ξεκολλάνε από τα τείχη,
η πύλη ερείπιο σωριάζεται στο χώμα κι εγώ με κείνη αγκαλιά,
βλέπουμε μπρος μας τα κατάλευκα σεντόνια στο κρεβάτι,
ζεστά, στρωμένα ν' αγκαλιάσουν με φροντίδα τα κορμιά μας.

Και πριν το πόδι μου πατήσω στ' άγιο βήμα, με προλαβαίνει,
ο Χάροντας, ο αδελφοποιτός μου ο μόνος και με παρακαλεί,
«μη αδελφοποιτέ μου, μη, όχι τουλάχιστον ετούτη τη στιγμή,
τρέμει ο θεός μπροστά στην ηδονή κι εσείς, την έχετε πολλή!!! ...

Κάν' το για μένα, όχι γι' αυτόν κι άσ' το για το φθινόπωρο μαθές,
όταν θα φύγουν τα πουλιά απ' το νησί κι οι τελευταίοι οι ταξιδευτές
και θα καταλαγιάσουν οι υπόλοιπες σκοτούρες στ' ακρογιάλι,
ελάτε στο δικό μου το κρεβάτι από πυκνό κισσό και πικραλίδες

κι όσο μπορείτε εκεί, με την ευχή μου την αγάπη σας χαρείτε»!!! ...

ΤΙ ΘΕΣ;

... γεροξεκούτη, άθλιε
τι θες απ' το κορίτσι;
Αυτή 'ναι νέα κι όμορφη,
μ' αγόρι κυπαρίσσι.

Αν μπεις ανάμεσα στα δυο
ο νέος θα θυμώσει
κι αυτή που λες πως αγαπάς,
απαίσια θα νοιώσει.

Θαρρείς πως είναι εύκολο
αν σ' αγαπάει κι εκείνη,
σε σένα να 'χει το μυαλό,
στο νιο κορμί να δίνει;

Είναι κατάρα και ευχή
στα δύο να παλεύεις,
κάποιον να θες για άντρα σου
και άλλον να λατρεύεις.

Έχεις ποτέ σου μοιραστεί
να δεις πόσο πονάει,
να νοιώθεις ότι απατάς,
αυτόν που σ' αγαπάει;

Και πόσο πιο χειρότερα
αν σου δοθεί κι εσένα,
και μάθει από την Τέχνη σου,
τι πάει να πει αρένα;

Γιατί το νοιώθει άθλιε
πως ξέρεις τις γυναίκες
κι όποιας αγγίζεις την ψυχή,
δεν σε ξεχνάει ποτέ της.

Είσαι δεινός σαν εραστής
στα ερωτικά παιχνίδια
και σ' όποια λες πως αγαπάς,
το εννοείς στ' αλήθεια.

Άσ' την λοιπόν την κοπελιά
και μην την κουλαντρίζεις,
ανάβει η δόλια σαν παιδί
και το κορμί της σκίζεις.

Λυπήσου και τ' αγόρι της

που νοιώθει το φευγικό της
και πως στα χέρια σου κρατάς,
τον πιο κρυφό καημό της.

Πως σ' έχει πάντοτε στο νου
κι όποτε την αγγίζει,
εκείνη εσένα σκέφτεται,
τα θέλω της ποντίζει.

Τι θες λοιπόν στο δρόμο τους
κι όλο κοντοζυγώνεις,
δε βλέπεις πως την τυραννάς,
τη σχέση της σκοτώνεις;

... θαρρείς πως σ' όλ' αυτά που λες,
δεν θα 'βαζα άλλα τόσα
και πως τα δόλια λογικά,
δεν τα 'χω τετρακόσα;

Αυτά με βασανίζουνε
απ' το πρωί ως το βράδυ,
κοιμάμαι ελάχιστα, κλεφτά,
χτυπιέμαι στο σκοτάδι.

Όλα σωστά αυτά που λες
μα πες μου κάτι ακόμα,
γιατί για μέν' αδιαφορείς
και με πετάς στο χώμα;

Εγώ δεν είμαι άνθρωπος
όπως αυτή κι ο νιος της,
πες πως στη θέση μου αυτή,
θα βρίσκονταν ο γιος της!;

Σα μάνα τι θα του 'λεγε
τα ίδια μου αν περνούσε,
θα του 'βγαζε τα μάτια του,
θα τον λιθοβολούσε;

Για πες μου εσύ που 'σαι κριτής
σαν το θεό ένα πράγμα,
θαρρείς πως είναι ο έρωτας,
της ηθικής το φράγμα;

Δεν ξέρεις πως αυτός που ερεί
σμιλεύει την ψυχή του
και πως για χάρη του εραστή,
φροντίζει το κορμί του;

Κι έτσι μέσ' απ' τον έρωτα

ψυχή και σώμα ένα,
πλάθονται, γίνονται γροθιά
και δε φοβού κανένα!;

Άσε τους άλλους γύρω σου
και σκέψου μόνο εσένα,
όταν ερείς όπως εγώ,
βάζεις φραγμό κανένα;

Υπάρχει κάτι που μπορεί
να κάμψει την ψυχή σου
και να λαβώσει αγιάτρευτα,
έστω και το κορμί σου;

Άντε μολόγα το κι εσύ
πως δεν υπάρχει άλλο,
από τον έρωτα θεριό,
ακόμα πιο μεγάλο!

Τι είναι ο έρωτας θαρρείς
η πίστη στο εγώ μας,
η κλειδαριά της λευτεριάς
κι ο εραστής το βιος μας.

Είναι αυτός που οδηγεί
το άρμα της ψυχής μας,
κι εμείς φροντίζουμε γι' αυτόν,
να θέλει το κορμί μας.

Κι έτσι απλώνεται η ομορφιά
στη φύση, στις καρδιές μας
γίνεται ο Λόγος του θεού,
κάρβουνο στις φωτιές μας.

Τι 'ναι θαρρείς η πίστη μας,
έρωτας προς το θείο
και ο θεός μας εραστής,
σαν ατσαλένιο πλοίο.

Κι αυτόν τον τέλειο εραστή
κοπιάζει καθείς να μοιάσει
μέσ' απ' της σάρκας τη φωτιά,
το εγώ του να δαμάσει.

Για πες μου εσύ λοιπόν κριτή
που βρίσκεις την ασχήμια,
σ' αυτό που νοιώθω εγώ γι' αυτή
και μου πουλάς τσαλίμια!!!; ...

... μα αυτή 'ναι νέα κι όμορφη

κι ο νιος της παλληκάρι,
εσύ μεσόκοπος, τρελός,
στο μαύρο σου το χάλι!!! ...

... μα επειδή είναι όμορφη
σαν Αθηνά Παλλάδα,
τη θέλω για ερωμένη μου,
του τόκου μου κοιλάδα.

Στο σώμα της το θεϊκό
να σπείρω την ψυχή μου
έστω μια μέρα μοναχά,
θέλω με το κορμί μου.

Θέλεις κατάρα, θες ευχή,
μα είναι το κορμί της,
κείνο το μαγικό κλειδί,
π' ανοίγει την ψυχή της.

Θέλω απ' τα νύχια ως την κορφή
να πιω κάθε χυμό της,
να χύνω μέσα της ζωή,
σε κάθε στεναγμό της.

Κι όταν τελειώσουμε κι οι δυο
στραγγίσουν τα κορμιά μας,
τότε θα μείνει αθάνατος
κι ο τόκος της καρδιάς μας.

Πες μου πως έχω άδικο
και δεν την αγαπάω
και πριν χαράξει η Αυγή,
στο διάολο θα πάω ...

... μα είναι κι ο νιος της σύντροφος
δεν είσαστε οι δυο σας,
τι θ' απογίνει ο δυστυχής,
σα μάθει το δεσμό σας!; ...

... κι είναι πιο δίκιο και σοφό
το νιο της να σκεφτούμε
κι όλη την ομορφιά της Γης
κι οι τρεις να στερηθούμε!!!; ...

... τι θες να πεις με τούτα σου
τα λόγια τα μυστήρια,
τρομάζω με τη σκέψη σου,
τ' απρόβλεπτα κριτήρια!; ...

... κοίτα να δεις άμα σκεφτώ

το νιούτσικο όπως θέλεις,
αυτό θα γίνει η συμφορά
για κείνη και το ξέρεις.

Ξέρεις πόσοι ελάχιστοι
έχουν μια τέτοια τύχη,
ν' αγαπηθούν όσο κανείς,
πριν τους προλάβει η δύση!!!;

Πιάσε λοιπόν και μέτρησε
με τους λογαριασμούς σου,
τρεις οι χαμένοι για το νιο,
τρεις μάρτυρες δικούς σου.

Αν σ' άκουγα και άφηνα
εκείνη στα χαμένα,
το κέρδος της από το νιο,
δεν θα 'τανε κανένα!

Είναι μικρός και άγουρος
ελάχιστος για κείνη,
δεν έχει πείρα απ' τη ζωή
κι έρωτα που δε σβήνει.

Καλό παιδί μα ο στόχος του
φτάνει μέχρι το χρήμα,
πώς να της βρίσκει τα λεφτά
και να την έχει κτήμα.

Δείξε μου εσύ λοιπόν κριτή
ο νιος που της αξίζει,
αν θα μπορέσει αυτός ποτέ,
το νου της να στολίζει;

Άρα χαμένοι τους κι οι δυο
άμα του την χαρίσω
κι εγώ που νοιάζομαι γι' αυτήν,
πρώτος την παρατήσω!

Αν όμως τη διεκδικώ
με πάθος και μανία,
τότε κι ο νιος θα ταραχθεί,
θ' αρπάξει τα ηνία.

Θα προσπαθήσει γρήγορα
να με υπερκεράσει,
γιατί αλλιώς στα σίγουρα,
μια μέρα θα τη χάσει!

Κι όσο αυτός καλύτερος

θα γίνεται από μένα,
τόσο κι εγώ θα δύναιμαι,
να συγκρατώ τα τραίνα.

Αυτά που στα βαγόνια τους
δεν έχουν επιβάτες,
μα 'χουν το κάλλος οδηγό
και της ψυχής τις στράτες.

Και κείνη πες μου εσύ κριτή
δεν θα 'ναι ευλογημένη,
όταν κι εγώ κι ο νιούτσικος,
θα 'μαστε φορτωμένοι;

Καθένας με την προίκα του
με τη δικιά του χάρη,
να 'μαστε δίπλα πάντοτε
κι ότι ποθεί να πάρει;

Κι ακόμη πιο καλύτερο
δεν θα 'τανε για κείνη,
να παίρνει απ' τον καθένα μας,
ότι καλό της δίνει;

Κάνε λοιπόν λογαριασμό
κριτή μου στα γραμμένα,
τρεις οι χαμένοι για το νιο,
τρεις οι ευτυχείς για μένα!!!

Έστω κι αν αύριο ο ένας μας
χαθεί σε κάποια μπόρα,
σίγουρα πιο καλύτεροι,
θα 'μαστε από τώρα!

Τι 'ναι λοιπόν καλύτερο
να βασιλεύει η τάξη,
κείνων που κρίνουν τη ζωή
μη βρέξει και μη στάξει,

ή να θερίσει ο έρωτας,
ότι μπορεί ν' αλλάξει
και στα καντούνια του νησιού,
το αίμα του να στάξει!!!;;; ...

... την αγαπάς τόσο πολύ
κι ας έχει και το νιο της,
δεν τη ζηλεύεις που στα δυο,
κόβει τον εαυτό της!!!;;; ...

... εσύ βλέπεις να κόβεται

μα εγώ βλέπω ν' αυγάζει,
εσύ θαρρείς μοιράζεται
κι εγώ πως διπλασιάζει!

Πως παίρνει κι απ' τους δύο μας
κάθε καλύτερό μας
κι εμείς με την αράδα μας,
τον ξάστερο ουρανό μας! ...

... έτσι το βλέπεις μόνο εσύ
κι ο νιος θα σε δικάσει,
δεν θ' άντεχε τη μοιρασιά
ούτε να δοκιμάσει!!! ...

... χμ, ο νιος ας κάνει ότι θαρρεί
πως είναι για καλό του
κι αφού δεν ξέρει από ζωή,
θα χάσει στο λεπτό του!

Γυναίκες που γνωρίζουνε
έρωτας τι σημαίνει,
γέρνουν στη σίγουρη αγκαλιά,
... αυτού που περιμένει!!!

Πέμπτη, 21 Ιουνίου 2018 / 12:20 - 1:49 πμ

ΚΥΜΑΤΑ

... τα κύματα μετρώ που μας χωρίζουν,
μα στο καθένα βλέπω μέσα τη μορφή σου
και μέχρι να ξεφύγω απ' τη ματιά σου,
χάνω το μέτρημα στη λάγνα φυλακή σου.

Τον παφλασμό, το τσάκισμα στα βράχια
και τον λευκό αφρό που χάνεται στην άμμο,
βάζω σημάδια στου ορίζοντα το κάδρο,
να βρω το δρόμο σου ξανά πριν αποκάμω.

Είκοσι εννιά τ' Οκτώβρη τη Δευτέρα,
πενήντα δυο σκληρά γενέθλια αν νικήσω,
θα προσπαθήσω να 'ρθω στο χαμόγελό σου
και στα λυτά σου τα μαλλιά να προσκυνήσω.

Κύματα μαύρα που με πήρατε μακριά της,
πριν καν γευτώ μια στάλα απ' το κορμί της,
πάτε της μήνυμα πως είναι ο έρωτάς μου,
ο πόθος μου ο στερνός, ο ... αποσπερίτης ...

ΜΟΡΦΕΑ

...πες μου Μορφέα το μυστικό,
πως βάζεις στα όνειρά μου,
τα πρόσωπα που επιθυμείς,
να σεργιανούν κοντά μου;

Πως τα διαλέγεις και σαν πως,
τα μάτια μου κλεισμένα,
βλέπουν λες κι 'ναι ορθάνοιχτα
της νύχτας τα γραμμένα;

- Γιατί ζητάς την Τέχνη μου
να μάθεις στα στερνά σου
κι όλα αυτά τα μυστικά,
που πλάθουν τα όνειρά σου;

- Γιατί Μορφέα μου αγαπώ,
δυο μορφονιές δυο κόρες,
και θέλω να 'ναι ατέλειωτες,
του ύπνου μου οι ώρες! ...

Ιούλιος

ΛΥΤΑ

... λυτά μαλλιά, σπαστά ελαφρώς
σα θάλασσα που γλύφει τ' ακρογιάλι σιγανά,
τους ώμους σου σκεπάζουν Γη
το χόμα σου, το στήθος που βογγά η ζωή,
φυλακισμένη μούσα μου ηδονής
λυσσομανάς στα σίδερα για κείνο το κρυφό φιλί,
το λιόπυρο της λευτεριάς μαχαίρι
τον χτύπο της καρδιάς αλόγου άγριου καλπασμός,
να σκάψει με το ποδοβολητό υγρό
χαντάκι γάργαρο νερό στον κάμπο τον στεγνό,
να γίνει κολυμβήθρα και των δυο
η αγκαλιά που τ' άγια σώματα θα πάρουνε φωτιά,
στης ήβης τον ρυθμό του σουραυλιού
και στα πατήματα πυρρίχιου χορού και σούστας,
τα βλέμματα σα λαίμαργα σκυλιά
θα καταπίνουν λαίμαργα τους δείκτες κάθε ρολογιού,
σα να μην πρόκειται ποτέ ταχιά
ο Ήλιος ν' ανατείλει κόκκινος, στις μακρινές Σποράδες ...

ΤΑΜΑΤΑ

Ήλιε μου πριν βγεις στη Σκιάθο
αύριο τα χαράματα,
πέρνα απ' το κελί στον Άθω
να σου δώσω τάματα.

Κόκκινο ξηρό σταφύλι
σε μια στέρνα πάτησα,
να το ρίξει στο καντήλι
εκείνη που αγάπησα.

Κι ένα πήλινο κανάτι
από χώμα και φωτιά,
έπλασα με λίγο αλάτι
να ποτίσει τα πουλιά.

Θα τη βρεις σ' ένα σοκάκι
να μετράει τους πεζούς,
μα στα μάτια θα 'χει πόθους
και στα χείλη στεναγμούς.

Δώσε της τα τάματά μου
χαιρετίσματα πολλά
και η φλόγα στο καντήλι,
να της στέκει συντροφιά.

Κι αν ποτέ της με ποθήσει
να ποτίσει τα πουλιά,
να μου φέρουν το μαντάτο
πως με θέλει αγκαλιά ...

ΘΑ ΣΕ ΚΛΕΨΩ

... στη δουλειά σου θα 'ρθω βράδυ
να σου κλέψω την ψυχή
αν δεν πάρω το κορμί σου
ώσπου να 'ρθει η χαραυγή.
Έλα.

Να τη βάλω μαξιλάρι
στης καρδιάς μου τους παλμούς
μήπως και μου κάνει χάρη,
να δαμάσει τους καημούς.

Στ' άλογό μου θα σε πάρω
που δε σκιάζεται φωτιές
και σε μια σπηλιά στο Πήλιο,
θα σου σπάσω τις χορδές.
Έλα.

Βάλε κόκκινο μπλουζάκι,
τη φουστίτσα την κοντή,
γιατί εκεί που θα σε πάω,
έχουν οι θεοί γιορτή ...

